

Nicolae Dan Fruntelată

BALADELE DE LA GRAND VANJOU

- antologie 2011 -

GLORIE ȚIE

Glorie ție, cuvânt nemernic
tăvălit în tranșeele veacului
înșelat și trădat de toate gramaticile
și de-a bogatului și de-a săracului
decorat după dezastre, ucis
și înviat de gura arsă a poezilor
haină de gală a fricilor mele
frunză amară a dimineților
cheie a lumii, când te găsec
îmi găsec moartea prin poezie
glorie ție, cuvânt nemernic,
glorie ție

RUGAȚI-MĂ SĂ TAC

E vremea, da, e vremea
să mă rugați să tac
să uit cuvintele care au nins
în neștire cerul gurii mele
eu am văzut cum mor dealuri
trădate de iarbă, vândute de ploii
eu am văzut grâu fugind călare
și uitând să vină înapoi
am văzut râuri tăiate cu securea
și maluri care nu se mai cunosc
munți scheunând de boală și de teamă
ca niște cocoșe îndurerate
și-am gemut cu ei în silabele vechi
torna, torna, torna
nimic nu se-ntorcea nici măcar
iubirea, pasăre călătoare
împușcată în suduri, împărțită la mese
mă doare, mă doare, ne doare
căutați-mi actul de naștere
certificatul de disperare
pregătiți-mi un sac nou de iluzii
învățați-mă cum se moare
sufocate de cuvinte otrăvitoare
e vremea să mă rugați să tac
nu-mi mai e frică de viață
dați-mi o frică mai mare.

CE VĂ TAIE CAPUL

Faceți gălăgie, nu
stați ca niște copii pedepsiți
în băncile voastre tatuante de lene
faceți-vă tot felul de poftă, nu
vă faceți temele zilnic, nu
fiți atenți la atâtea teorii și teoreme
duceți-vă naibii prin parcuri
sălbăticiți de iarnă, duceți-vă
pe străzi unde n-a călcat picior de soldat
îndrăgostiți-vă cât puteți
cât mai știți încă ce înseamnă asta
nu-i ascultați pe toți lăutarii
cu trei idei fixe:
calul, pușca, nevasta
Pe scurt, prieteni, faceți ce vă taie capul
lăsând trupul să bântuie prin lume
decapitarea asta e o fericire
care poate avea un singur nume
tânăr și el, și zănatic
beat de aer ca de-un vin adânc
voi sunteți hoarda care mușcă un imperiu
purtându-și capetele la oblânc
voi sunteți dorul nostru, de lupi la bătrânețe
care-nvățară cușca și o iubiră chiar
păstrându-și capul și zidind răbdarea
ca pe un plicticos abecedariu
voi sunteți lumea noastră, ne-nchisă în cuvinte
ce ne respiră încă, din ce în ce mai rar.

NIVELUL APELOR

Pot, în cel puțin câteva limbi să vă spun,
nivelul Dunării crește cu o ploaie
nivelul Rinului, nivelul Donului,
nivelul Arnului, nivelul Europei
crește, crește ca un aluat bezmetic
dacă vreți, ne mutăm
pe Mississippi, pe Gange,
Pe Ianți, pe Amazon, pe Zambezi
dacă vreți ne mutăm, dacă vreți
ne înecăm cu doi centimetri de apă
e bine, e-atâta cât trebuie
pentru respirația noastră sacadată
pentru plămânii noștri limitați
și tatuati cu floare de fum
e-atâta cât trebuie, nivelul apelor știe
cum să ne liniștească și să ne treacă
în regnul tăcerii
fiți calmi, sunt aici și pot să vă spun
în cel puțin câteva limbi
chiar dacă-ar fi acestea ultimele
mele versuri frumoase
nivelul morții crește în fiecare zi
cu doi centimetri.

VINA

Eu nu pot spune: Noapte bună, România,
Oriunde te-ai afla!
Pentru că tu nu te mai afli nicăieri
Decât, poate, în inima mea
Într-o stare de veghe chircită
Într-o stare de frică
Așteptând judecăți și sentințe
Țara mea veche și mică
Vândută mereu, răstignită mereu
Pe cruce, pe stea, pe vecie
Os în gâtul balenelor lumii
Momeală vie
E noapte prelungă în Est
Zi n-a fost aproape niciodată
Sunt vinovat că m-am născut aici
Vinovați și voi, mamă și tată
Eu nu pot spune: Noapte bună, România,
Oriunde te-ai afla!
Pentru că nu te afli nicăieri
Decât, poate, în inima mea

ȘI GLASUL MEU

Prietene, îmi scria colegul meu din provincii,
prietene, sunt urmărit, pe toate zidurile orașului
e poza mea: wanted, wanted, wanted,
recompensă o viață tihnită, cu burtă și grădină
de trandafiri în fața casei
acum ei știu cine-a prădat bibliotecile orașului,
cui îi arde lumina până-n zori, cui îi bate clopotul
de câte ori trenul o taie pe Anna Karenina
acum ei știu, nu mai pot să m-ascund
nici un cuvânt nu oferă adăpost sigur
și glasul meu, prietene, ca sunetul copitelor
acelui cal bătrân ce umblă noaptea
pe liniile pustii de tramvai
și glasul meu, singura mărturie
care s-ar putea să ajungă la tine

DECLIN

Ca o Romă sunt, în nopțile de toamnă
când securea ploii alunecă
peste dorințele mele fragede încă
încep doar să mă gândesc la ceva
ce n-a mai fost scris ori numit
și pereții albi ai hârtiei
se prăbușesc peste mine
și literele par niște gloanțe
care-mi caută inima
câtă neputință e-n aer, câtă cădere
câtă oboseală în sângele meu
care-și așteaptă barbarii.

SĂ NE AMINTIM

Să ne amintim din cărțile citite
doar pâlparea unor imagini
flămânde și repezi, ca fulgerul vara
din Război și pace, poate
doar cazacii mâncând cartofi copti
pe marginea mării Iasnaia Poliana
din Blaga, spicele gemând spre lună
din toate cărțile citite pe sub bănci, ceva
o, câte lumi s-au perindat acolo
ce plancton al bibliotecilor foiește-n adânc
doamne, oasele mele cresc în banca asta
memoria e ca un lagăr al speranței
și simt globul terestru al viselor
apăsându-mi ceafa spre rândurile
care pierd cuvinte cum ar pierde sânge.
Să ne amintim împreună
noaptea trage în noi
prin ferestrele oarbe.

ROCHIA DE MIREASĂ

În familie pătrunde bătrânețea
ca o igrasie, ca un cuțit pe la spate –
se face tăcere friguroasă, se vinde
rochia de mireasă, prin mica publicitate.

Hai să facem o pasiență cu amintirile
spune unul dintre ei și coboară
în sine, cu un zâmbet străin și silit
și nu mai contează nimic din ce-i afară.

Dă-mi primăvara aceea, pun lângă ea
tâmpla mea limpede, fără regrete
pun lângă ea pomii, și ploaia, și nebunia
de-a nu ști de oră, de durere, de sete.

Dă-mi primăvara aceea și dacă nu e
printre cărțile rătăcite în casă
așteptăm telefonul să ardă tăcerea
vindem ieftin, prea ieftin, rochia de mireasă.

MELANCOLII CIVILE

Vă salut, prieteni, un civil
pândește în sângele meu ca un tigru
lacom și melancolic
întoarce inima după femeii se-nclină-n serile lungi
peste cupe de vin obosit
vă salut, prieteni, credeți-mă, el
nici nu se gândește la război
doar arde precum o lumânare
din ceara unor albine care-au păcătuit
în pășunile raiului
pimiți-l din nou între voi
pe locul rămas mereu liber la masă
și tăiați-i, o, doamne, brațul drept
care seamănă din ce în ce mai mult
cu o armă

Î.E.N.

Oameni buni, hei, oameni buni
știu că nu există nici o șansă
că toate șansele au turbat, au luat
câmpii ori, dimpotrivă,
s-au mulțumit și s-au îngrășat
le-a crescut pielea plictisului,
a oboselii, a lenii
oameni buni, totuși scriu
pe retina ochilor voștri
încețoșată de neliniște și de primăvară
scriu despre dragoste, ce singur sună
cuvântul pierdut, îmi vine
să pun peste el î.e.n., î.e.n.
și să-l îngrop la rădăcina
firului de iarbă care n-a răsărit
la rădăcina limbii unor păsării
ucise de ger, ucise în zbor
care continuă totuși să meargă
peste legile și căderile
întru șansa nebună a drumului lor
hei, oameni buni, vine toamna
nu-nchideți ochii, lăsați-mi măcar
iluzia că pot să continui
acest straniu și sublim abecedar
despre dragoste nimic nou, totul vechi,
totul pierdut, aerul miroase
a frunze moarte și a istorie
iată cheia de aur, î.e.n., î.e.n.
Vă dărui clipa în care se poate uita
în care se poate iubi
în care se poate muri
vânarea de glorie.

AFLAȚI DESPRE MINE

Aflați despre mine că o duc foarte singur
ca un tren fără cale ferată și gări
că o duc în beție de toamnă-mpușcată
cu arome de struguri putrezind lângă nări
ceea ce vă doresc câteodată și vouă
când de dorul cuvintelor voastre mai zac
și când răniți de lacrimi îmi apasă orbita
când m-amenință noaptea cu pedeapsa să tac
aflați că salcâmul din stânga grădinii
crește orb și bezmetic în brațul meu stâng
am în degete frunze prelungi și amare
să n-am dreptul să uit și să plâng
îmi împresură somnul cuvinte pierdute
o limbă de greieri uciși în eter
n-am cu cine gusta luciul verbelor rare
n-am cu cine iubi o bucată de cer
încolo e bine, ca într-o rană
în care înoată durerea mereu
e ca într-o floare hrănită cu vinul
acestor ținuturi unde toamna și eu
ardem scrisorile ce nu voi fi scrise
precum și iubirile ce nu s-or iubi
aflați despre mine, uitați despre mine
căci fără de mine mai singuri veți fi.

BALADA DE LA GRAND VANJOU

La Grand Vanjou e vara pe trecute
cu presimțiri prelungi de cabernet
o, mon ami, mon frere, o, vere dragă
să coborâm spre Corlățel încet
sau să urcăm spre Rogova ensemble
si vous voulez, dacă și ție-ți vine
Gasconia aceasta cade-n toamnă
hai s-o oprim, te rog, cousin Marine
și hai s-o ducem într-o întâmplare
cum nu mai fu și nu se petrecu
într-o iubire de la Vânju Mare
ori într-un amor fou de Grand Vanjou
cu o contesă ce răpită fuse
volee adică, luată în voleu
într-o căruță de la Bălăcița
iar calul cel de hăisa eram eu
o, ce poveste, mon cousin Marine
s-o spui seulement toamna la cazan
când fierbe țuica a de dude negre
și-așteaptă sticla dopul de cocean
ascultă dar, de glasul amintirii
pe dealuri vara mea se petrecu
viens, viens, căruță, du-mă iar acolo
în paradisul de la Grand Vanjou.

MICA VALAHIE

Doarme toamna pe umărul tău
ca o pasăre fumurie
singură și cântătoare
doarme toamna pe umărul tău
Mică Valahie
iarbă trufașă, plantă regală știind
că va muri sub gloanțele gerului
ce-ai al pământului în pământ se întoarce
înțeleaptă, nepăsătoare, zâmbet amar
Mică Valahie
Derivele sudului, drum de cuvinte
Înflorite ciudat sub bicele veacului
Căruțe de vorbe vândute-n răspăr
La schelele Dunării
Cât vezi cu ochii, salcâmi și tăcere
Sate legate la malul uitării
Gust rar de fructe și de alcooluri
Moare toamna pe umărul tău
Mică Valahie.

SAT

bunicii

Fuge un plug alb pe cer
cu o femeie legată de fier
lâna aerului pe fus de nisip
înnumără boabele
în zodia cumpenei
s-au cununat două stele
meteorii pufoși îmbracă iarba
târziu, pe calea sângelui
moare un dumnezeu
în buze, negri i-au rămas copiii
ascult în arbori cum se roade
ploaia de aur, de argint și de aramă.
Seara, bunica e un sat
la marginea de sus a pământului.

S-A COSIT IARBA

S-a cosit iarba în oraș.
Curge pe străzi o lună de vară,
Miroase-a copilărie și-a libertate,
Sângele ierbii ucise ne împresoară.

O câmpie îngenuncheată în noi
Ca un cerb tânăr pentru mângâiere –
Culoarea de dezbracă și către orbi
Și către gesturile noastre stinghere.

N-am murit, n-am murit, mai avem un răgaz
O noapte înmiresmată, înainte –
Căruțe cu cai ciudați și bătrâni
Așază iarbă între cuvinte.

S-a cosit lumea mea, s-a cosit,
S-a făcut o căpiță de dor –
Stau privind, aiurând, amețind
Ce bătrân și străin călător !

SCRISOARE DIN DOLJ

În sfârșit, a venit în județul Dolj
vara indiană
ploile s-au retras – ca arie nu ca ploi –
la Bechet temperatura crește mereu
mai ales spre seară
și nici măcar la Giubega și Galicea Mare
nu e staționară
păsările călătoare ghicesc febril în nori
să plece, să nu plece
deocamdată le iese nu
și septembrie trece
alde-ai noștri se pregătesc de vin
afumă butoiul cu sulf și gâtul
producătorilor cu țuică de dudu
seara se adună la centru în păr
să afle ce se mai aude
copii sunt pe la școli, gogoșarii-n borcan
dimineața pe la cinci mai cade vreo mână
fesenistii și țărăniștii au căzut la pace :
n-o să mai fie toamnă ca lumea, asta-i problema,
În sfârșit, a venit în județul Dolj
vara indiană.

ÎN MARGINEA TOAMNEI

Toamna cade-n grădinile sudului
ca o veste străină
rece soare și felii mari de cer
împărți-vom la cină
ne va trece prin ochi umbra unui cuvânt
care încă mai doare
pasăre sunt, pasăre ești, iar plecând
călător, călătoare,
iarba viselor mele crește plânsă din somn
gust de struguri ne-mbată
vara mea, te-am trăit, m-ai trăit
ori n-ai fost niciodată?

ACASĂ

Toamna mea, petrece-mă acasă
acolo, în sud, s-a răzvrătit vița de vie
noaptea trage cu mireasmă de struguri
asupra stelelor
luna lucioasă mână turme de vise
înspre copilărie
toamna mea, abate-mă o zi,
dăruie-mă disperat privirii
zodia balanței sună iar
într-o casă îndelungată
care-a fugit sub pământ
margine subțire, margine subțire
unde sunt, atâta cât mai sunt?

ROMANȚĂ LA TRENUL DE ȘASE

Nu veni, iubita mea, nu veni
cu trenul de șase
e prea multă vară în oraș
sunt prea multe vorbe rămase
s-ar putea să nu te recunosc
s-ar putea să-mi fie prea dor de tine
să te aștept într-un câmp de trifoi
unde nu sunt ceasuri nici șine
mai rămâi acolo unde ești
două veacuri lungi și înc-o noapte
lasă-mi dreptul să te mai visez
până la trenul de șapte
eu n-am plop să-i număr
număr stâlpi de beton
și-mi ies doar cu soț înainte
se aprind stopuri roșii când vreau să alerg
printre îndoieli și printre cuvinte
prea mulți vor să mă învețe ceva
prea mulți vor să-mi vâre frica în oase
mai așteaptă puțin, mai lasă-mă să te aștept
nu veni, iubita mea, nu veni
cu trenul de șase.

DE ZIUA MEA

Du-mă, domnule, în Piața Obor
Bucureștii miros a toamnă
a ploaie și-a periferie de veac
a început octombrie înseamnă –
du-mă, domnule, în piața de flori
să privesc un deal de crizanteme
galbenul turcit al stemei lor
să-mi îngroape vechile poeme
du-mă, domnule taxi vărgat
către vinul mândros și dulce
ca un sânge tânăr, răsculat
care-n vise vrea să mi se culce
sunt dator un chef de ziua mea
cu uitări și cântece de-amor
du-mă e octombrie acum
de vânzare-n piață la Obor

ÎȚI VOI SPUNE-N FRUMEN

Îți voi spune-n frumen, je t'aime mult
vei pricepe, e sigur, e sur,
dacă nu, o, si non, c'est beaucoup
se va face de toamnă-mprejur

Viața mea, dulcea mea, mon amour
sărbătoarea cam fără habar
sans paroles, sans'argents, sans retour
vin pe care te beau tot mai rar

Îți voi spune-n frumen că exiști
eu, sălbatic, sauvage, te-nconjur
cu iubirea cea fără de legi
vei pricepe, e sigur, e sur

BALADA CĂRCIUMII FOCȘANI

Aseară, stimați și stimate
un buldozer a intrat în cârciuma Focșani
a vărsat vinul cald și țuica două prune
și ne-a întinerit cu o sută de ani
căruțașii, precupeții, cărămidarii
șuții Teilor și poeții din cartier
au rămas fără pahare și fără vorbe
cârciuma Focșani s-a mutat în cer
va apare un bloc ori un bar cumsecade
colentinele mării lor de golani
să-și caute alte duminici
în care se poate intra fără bani
dar vine toamna, stimați și stimate
ne bate prin oase un cântec candriu
unde găsi-vom atâta uitare
și-atâta margine eu nu mai știu
umblă cuvinte goale pe stradă
la brațul poezilor din cartier
un buldozer aseară ne-a lovit de moarte
cârciuma Focșani s-a mutat la cer.

MARGINE DE BUCUREȘTI

Oraș de birjari celești
păguboși și cântăreți
împietriți lângă calești
margine de stea buimacă
margine de București
de la voi în paradis
drumu-i vin și vorbă dulce
și vreun înger păcătos
desenat în fum subțire
n-ar mai vrea să se mai culce
toamna mea de-njurătură
cu iubire și sictir
margine de stea subțire
nărăvită-n amintire
încărcată în calești
care huruie spre ceruri
ca o ploaie ce se-ntoarce
ruginită și vândută
mahalaua vieții mele
margine de București

ARS POETICA

Noi, noapte și duminica
mergem cu săniile-n paradis
ninge lumina, troiene de cuvinte
de-a dreapta și de-a stânga poetului
fiecare îți pune în hamuri un lup
din pădurile vechi ale alfabetului
fiecare e dus de o fiară
ca de un vânt, mai pribeag, mai amar
ea se trezește noaptea și duminica
dar chiar atunci, din ce în ce mai rar
o sărbătoare ori un chin e drumul
prin iarna aspră-a ultimului vis
noi, fratele meu alb, doar noaptea și duminica
mergem cu săniile-n paradis

CHANSON DE RIVE GAUCHE

O, mon ami, mon vieux, ai ajuns
să-ți petreci iubirile pe *rive gauche*
între case de negustori și prăvălii
unde se vând *bijoux*-uri și gogoși
unde bătrânii amețesc plimbând
în lesă amintirile de-un veac
ce dor îmi e de tine, *mon ami*,
de cum erai, prea tânăr și sărac
de cum erai, buimac de primăveri
și de-o furtună caldă de ochi verzi
flămând de tot ce nu puteai să pierzi
acum închizi în cușcă versuri rare
și pe tunica somnului le coși
primind a toamnei tristă delirare
în casa ta de nori de pe *rive gauche*.

ALIZEULE

Alizeule, îi spunea femeia bărbatului ei
ce mâini calde ai, ce răsufare de înger
ce cuvinte știi, cine te-a învățat
limba păsărilor, ciudată și-nvăluitoare?
Alizeule, rămâi lângă mine, rămâi
tot veacul acesta ce ne-a fost dat.
Și bărbatul, greoi, ca un urs, ca un copac
bun de cioplit căpriorul de casă,
bun de dărâmat cetățile fricilor ei
împietrea cu fiecă zi, picioarele, mâinile,
pieptul lui larg, apoi fruntea –
numai gura, numai cuvintele
mai mișcau aerul până la ochi.
Dar ea, femeia, noaptea, dimineața
mângâia prelung statuia dorului ei.
Alizeule, șoptea, alizeule.

CA O SIBERIE

Ca pe un ofițer
din regimentul de gardă caucazian
împietrit pentru onor într-o poveste de Tolstoi
ca pe un ofițer care
nu și-a plătit datoria la cărți
ori s-a pierdut într-o dragoste
cu blăni de samur
noaptea asta mă trece
gol printre două șiruri
de cuvinte de plumb
plângea sângele-n mine
se sparge-n țandări cerul
iubirilor din ce în ce mai multe
nagaica unei gramatici
ca o pușcărie, ca o siberie
interdicțiile și le asmute
merg, încă sunt drept, încă sunt
rana acestor cuvinte vândute
și mai sper să nu mor până dincolo
unde pământul începe s-asculte

SCRISOAREA LUI OVIDIU

Ce mare neagră, imperatore
ce noapte multă
barbarii-aceștia și-au păstrat
ca să-și ascundă visele și teama
de ochiul nostru binecuvântat
ce sentimente aspre ca o lamă
vii animale, în gâtlej pulsând
mai știu iubirea, mai au lacrimi încă
să-și plângă depărtările pe rând
mai dorm, mai știu să mângâie o plantă
cu primitive gesturi de descânt
te sfâșie când nu-nțelegi acestea
ca lupii sunt, atâția câți mai sunt
Deci, în singurătate, imperatore
m-am învelit pe țărmul lor sărac
mi-e dor de Roma, cum mi-e dor de moarte
în drumul meu balsamuri rare zac
nimic nu-i de înțeles, am înserat
nici mâna, nici privirea nu m-ascultă
de tot uitat și pentru toți uitat
ce mare neagră, imperatore,
ce noapte multă.

EA N-O SĂ-ȚI RĂSPUNDĂ

Trecătorule, du-te și spune-i
Spartei cotropite de toamnă
că eu am rămas aici, în câmpie
ca un paratrăsnet bătrân
se scurg prin oasele mele amintirile ei
și gloria verii de la început
eu descarc în pământ dinamitele viselor
și nimic, niciodată, nu i-am cerut
Trecătorule, du-te și spune-i
câte cuvinte am îngropat
mari cimitire s-au făcut dealurile
acestui septembrie decapitat
în ea fierbeau războaiele sângelui
între victorii și-ntre iubiri
nu era timp, nu erau urme
numai lupi tineri, nervoși și subțiri
pe mine, pe mine în trecătoarea
și mișcătoarea câmpie de sud
m-ai fost pedepsit de atunci când uitarea
eu, ploaia venind încă o mai aud
cum spală de sânge străzile veacului
cum adulmecă rece nebunia din noi
trecătorule, du-te și spune-i
mai suntem, mai sunt
în câmpia-nnoptată la marginea marginii
poeți, dezertori ori eroi
ea n-o să te aștepte, ea n-o să-ți răspundă
doar rar, câte-un fulger căuta-va pe dealuri
cimitirul de pază, ca un ochi, ca o undă.

CÂNTEC ÎNTR-UN DEPOZIT DE MUNIȚII

Scriu această scrisoare cu sentimentul
că războiul cel scurt m-a surprins
într-un depozit de muniții
că perna pe care-mi sprijin tâmpla
e o grenadă uriașă, că brațul drept
smulge cuvinte din trotilul neliniștit
așteptând o flacără întâmplătoare
clipele atârnă afară din ceas
sapă în respirația mea
tranșee care nu vor salva pe nimeni
culoarul acesta ticsit de explozibil
unde se termină veacul ca o țigară
e un depozit de muniții, o bibliotecă în marș
să trăim până-n seară, să iubim până-n seară.

INFARCT

Laba tigrului se întindea leneș
Peste inima mea – antilopă
Obosită și batjocorită
În această junglă interlopă
Ochiul tigrului mă privește și plânge
De bucuria noului sânge

ALCHIMIE DE TOAMNĂ

Vremuiesc, vremuim, ar trebui să spun
alerg, respir, vorbesc, vorbesc
turme de vocale, consoanele-n haite
'mi cutreieră gura
ar trebui să spun că trăiesc
vivere periculosamente,
singuramente, tristamente, monotonamente
de trei ori pe zi câte o linguriță
de poezie amară.
face bine la gânduri, face bine la memorie
toamnă în sud, plouă în sud,
bălți de neliniște, nu vin de nicăieri
câte-un semnal din cosmosul domestic
prietenii nu m-au uitat, nu
ce mai faci, ce aprilie fac
vînd cuvinte, răstorn silabe
în cazanele gramaticii proprii
alchimie de toamnă, iubiților,
îndepărtaților, însinguraților
vremuiesc, vremuiesc.

ELEGIA VERII ÎN CÂMPIE

Nous nous recontrerons au monument
la monument ne vom vedea mon cher
când secete lungi vor linge cîmpia
ca pe o spinare de bivol
floare de troscot, floare de mohor
oraș răstignit pe Crucea Sudului
te strig în trei limbi și cuvintele
ară miriștea numelui tău
Oh, les roumains, les bulgares, les gitanes
la chanson des petites paparudes
amintirile mele, niște fîntîni
fără găleți, cumpene scîrțîind
de dorul vîntului, de dorul
dorului din dor
ceva nu se mai termină
cîmpia asta nesătulă poate
trăgîndu-și macii sub pămînt
arătînd lumii numai buruiana sufletului ei
vara asta bolnavă, lingoarea
orașului priponit în grîu spîn
la ville Băilești, quarante kilometres,
toujours quarante kilometres
soyez les bienvenues, fiți bineveniți
fiți bineveniți, poeților
eroilor care-ați binevenit
să vedeți cum moare cîmpia
în orașul răstignit pe Crucea Sudului
nous nous recontrerons au monument
în centrul orașului, în centrul verii
care s-a terminat atît de demult
încît nu i se vede capătul
dacă despre asta se poate vorbi
în cele trei limbi ale străzii
Oh, les roumains, les bulgares, les gitanes
poem al fîntînilor cu apa vîndută, amin

LATINA VULGATA

Amo, amare, amavi, amatum
cum să numesc această liuboste mare
vita cea brevis de dimineață
plecată la orice bătaie de vînt
nebuna, nebuna, păcătoasa de viață
essere, fui, fuerent, fusei pe pămînt
Latina vulgata să bem deci, prieteni
amici, fratelli, mes freres, mes amis
ce singuri îmi sunteți, vorbind într-o limbă
pe care doar iarba o știe-auzi
înhamă vocale, trăsura uitării
coboară cu noi povîrnișul de veac
dă-mi lumea-napoi, tu, gramatică strîmbă
sunt atît de bătrîn, atît de sărac
înhamă vocale, latina vulgata
trăsura uitării a trecut peste mine
vederea se-ntunecă, intră noaptea-ntr-o rană
mor în sîngele tandru, trei cuvinte latine

NATURA MOARTĂ CU OAMENI

În dreapta – un copac decapitat
vinovat de prea multe fructe
în stînga – un soare negru și laș
care s-a vîndut nopții și fumului
în spate – iarba oxidînd mereu
ca o lacrimă pe fierul amurgului
prim-plan – doi oameni ce nu-și pot vorbi
fiecare stăpînind la perfecțiune o limbă moartă
fiecare iubindu-se fără a iubi
Totul – un fel de moarte, un fel de artă

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :secretariat@tvrn.ro